

Федеріко Гарсія Лорка

Андрій Бондар

Розчахнути вуста в поцілунках з алькальдами гордими,
Їх правління достоту потрафленим змушене бути.
Ти з безодні прийшов і у скелі зі злими ретортами
Прикоркований кулями, мов статуетками будд.

О серденько Гарсії, з важкими, мов туга проколами,
Срібні боги потрачені міллю й вошами віків,
Рота сивих слов'ян (переважно Микити з Миколами)
Б'ють в тамтами й у небо первісні кидають скребки.

Ордени і лампаси — лунка сугестія воєнщини,
Ще не взяті в полон, але завжди готові, живі,
Молоді андалузки — не зовсім зіпсовані жінщини –
На олтар перемоги цнотливість святу принесли.

Ти простив їм усі квієтично-апостольські опуси,
Бідним хліба купив, а багатим сухого вина...
І нехай розцвітають в душі анемони і лотоси,
І весільні вінки поглинає морська глибина.